

Životopis – Zdeňka Šafránková – 17.10.2020

Jmenuji se Zdeňka Šafránková, za svobodna jsem byla Kadlecová. Narodila jsem se 2. 6. 1933 v horách u Hlubokého. Vyrůstala jsem s tatínkem, maminkou, dvěma sestrami, dědečkem a mamčinou sestrou. Tatínek nám postavil dům roku 1914, kde jsme bydleli a chovali jsme různá zvířata.

Elektriku jsme doma neměli. Svítili jsme si petrolejkou. Vedle domu jsme měli studnu, odkud jsme brali vodu, s kterou jsme se myli a vařili.

Školu jsem měla ve Veselém, kam jsem chodila pět let. V zimě jsme s tatínkem a sestrami vstávali v pět hodin. Poté jsme si obuli lyže a jeli do Hlubokého, kde nám je tatínek odepl a ty jsme schovali do slámy, aby nám je někdo nevzal. Potom jsme šly s ostatními dětmi 8 kilometrů do školy, což nám trvalo hodinu a půl. Když jsme šli zase zpátky, tak jsme byli domluveni, že tam na nás někdo bude čekat a připne nám lyže k noze, abychom mohly jet zase domů. Mezitím co my se učili, tak tatínek začal pomáhat stavět přehradu roku 1947.

Jedenkrát, když jsme šli se školou na pochodák z Víru na Pernštejn a když jsme procházeli vesnicí Štěpánov a tam jsme uviděli na stromě krásné zralé třešně. Tak jsme je tam jedli, když v tu na nás přiběhl majitel s holí, a začal nám tak nadávat „Děti, děti pryč“ honil nás až, z toho pan učitel obracel oči v sloup, jak to ten pán mluví. Mě se tento výlet moc nelíbil, protože jsme měli jít 17 kilometrů a mě bolely nohy. Vzpomínám si, že jsem měla hrozný hlad a měla jsem s sebou pouze chléb namazaný kumerdem (máslo).

Jednou mi tatínek dal 20 halířů, za které jsem si měla v obchodě U Bertáka koupit školní sešit. Ale já jsem tam uviděla čokoládu a koupila jsem si ji místo školního sešitu. Když jsem přišla domů, tak mi tatínek pěkně vynadal a musela jsem si odpracovat svojí hloupost. Tím, že jsem sbírala maliny pro rodinu Perhefterových kteří bydleli v Chudobíně.

Když jsem přišla ze školy, tak jsem šla pást husy a pomáhat mamince. Jako větší jsem doma zapřáhla krávy a šla s nimi do lesa na sběr větviček, potom jsem je dala na pastvinu.

Začala válka. Muselo se odevzdávat všechno jídlo a šaty. Avšak my jsme si jídlo a šaty poschovávali do dřevěných krabic a zanesli jsme je do hor. Tatínek musel na vojnu a my přežívali doma. Mě válka nějak zvlášť nezasáhla. Vše probíhalo podobně jako dřív. V kostele ve Víru se skrývali partyzáni, kteří měli za úkol sledovat české vojáky. Byl tam jeden velmi nebezpečný partyzán, který když se opil, tak dokázal i zabíjet. V Ubušínku byli zabiti dva muži jménem Drtil a Glintowin. Ke konci války, když mi bylo třináct a šla jsem do školy, přede mnou kráčel zástup vojáků mezi Chudobínem a Vírem. Šla jsem s nimi tři kilometry do školy. Byl to můj nejhorší zážitek.

Po základní škole jsem šla studovat obor zemědělství, kde jsem byla jeden rok. Poté jsem začala pracovat v Dalečíně v tkalcovské továrně, kde jsem byla čtyři roky. Přádlna byla na vodní pohon. Domů jsem nejezdila. Přespávala jsem u jedné milé paní, u které jsem byla za vajíčka a mléko. Jinak jsem do práce chodila buď pěšky, nebo jezdila na kole. Poté, co jsem šla domů v deset hodin z práce jsem o něco zakopla. Strašně jsem se lekla. Bylo mi teprve šestnáct a já byla vystrašená k smrti. Nakonec jsem zjistila, že to byl můj kolega a byl to jen hloupý žert. Mě se to tedy jako vtip nezdálo.

S manželem jsem se potkala na Dalečínské pouti. Vzali jsme se v roce 1953 a zůstali jsme spolu do konce jeho života. Byla to moje první a poslední láska. Po naší svatbě moje maminka začala stonat a nedaleko na to zemřela. Proto jsem v továrně dala výpověď a začala jsem pomáhat tatínkovi.

V roce 1953 jsme se přestěhovali do Hlubokého. V roce 1957, se dostavěla Vířská přehrada, kde pomáhal i můj manžel a téhož roku se mi narodil syn Jiří. Měli jsme auto Velorex, kterého jsme velmi využívali.

Radši bych žila v 20. století, kde lidé měli k sobě blíž, víc si rozuměli. Mladším generacím bych chtěla vzkázat, aby se učily, protože tím se v životě dostanete dál.